

Gemma Lienas

**La tribu de
CAMELOT**

**La Carlota
i el misteri del túnel del terror**

Il·lustracions de Jokin Mitxelena

Estrella Polar

*A en Jordi, en Biel, la Itziar,
la Mariona, la Isolda i en Solomon*

Estrella Polar
Col·lecció: La Tribu de Camelot

© del text: Gemma Lienas, 2010

© de les il·lustracions: Jokin Mitxelena, 2009 (il·lustracions cedides per Editorial Planeta, S. A.)

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2010, Estrella Polar, Peu de la Creu, 4 08001 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.latribudecamelot.cat

www.gemmalienas.com

gemmalienas@gemmalienas.com

Disseny de la coberta: Aurora Iraitia (Departament de Disseny d'Editorial Planeta). Adaptació de Tamara Sánchez (Departament de Disseny de Grup 62)

Maquetació: M.ª Jesús Moreno

Primera edició: març de 2010

ISBN: 978-84-9932-075-5

Dipòsit Legal: B. 4.682-2010

Imprès per Grafos

Imprès a Espanya – Printed in Spain

Reservats tots els drets.

Prohibida qualsevol mena de còpia.

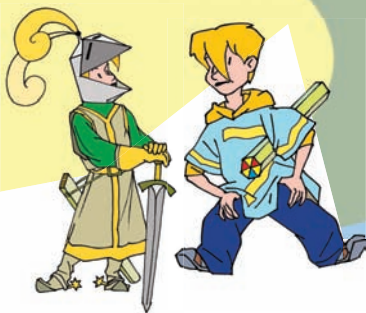
ÍNDIX

Presentació dels personatges.....	4
1. Ulls de gat	7
2. En Merlí de nit.....	17
3. Primera visita al túnel del terror.....	22
4. Per què es grata el cap, la taquillera? ..	31
5. Les bruixes existeixen!	38
6. En Merlí de nit.....	44
7. Segona visita al túnel del terror.....	52
8. El microbi té una pista	62
9. En Merlí de nit.....	70
10. Una cita al Neons i plàstic	75
11. Un missatge menys complicat del que semblava	86
12. En Merlí de nit	98
13. Tercera visita al túnel del terror.....	103
14. Pels pèls!	115
15. En Merlí de nit	123

La Tribu de CAMELOT

Carlota/Morgana no para mai.
És optimista, combativa i amb
molt sentit de l'humor. Tot li
resulta interessant i observa el
món amb mirada crítica, com si
digués: "Això que m'expliquen,
pot ser diferent?".

Miquel/Lancelot és
encantador, bastant
pallaso i una mica trasto.
De vegades va a la seva
bola perquè li agradaria
decidir-ho tot, però els
altres el frenen.

Mireia/Ginebra,
la millor amiga de la
Carlota, és independent,
atrevida i intel·ligent,
i no té pèls a
la llengua.

Sa'ïd/Tristany és amable i molt cordial. És difícil que s'enfadi i que es posi de mal humor. Sempre procura que les relacions entre tots vagin bé.

Eli/Celinda és tan entusiasta que s'apunta a qualsevol cosa. Sempre pregunta molt. Li encanta jugar. Té molt bon rotllo amb en Marc, el germà de la Carlota.

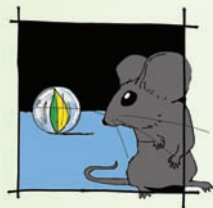
Berta/Viviana, dolça i bastant callada, inspira confiança. I sempre està disposada a viure aventures i misteris amb la Tribu.

Merli, amb els seus ulls de mitja lluna, és tan pagat de si mateix que sembla saber-ho gairebé tot. O això creu la Carlota.

CAPÍTOL 1

Ulls de gat

Faltaven molt pocs dies per acabar el curs i la gent de la classe estava una mica esverada, per això no em va sorprendre que en Sa'ïd fes anar els braços com si fossin molins de vent. A la Mireia tampoc no l'hi devia estranyar, perquè totes dues vam continuar menjant-nos l'entrepà i caminant a un ritme pausat. Quan vam arribar al costat d'en Sa'ïd, ja s'hi apropaven també en Miquel, la Berta i l'Eli, la resta de la Tribu de Camelot, la nostra colla, amb la qual ens dediquem a resoldre misteris, viure aventures i lluitar per un món més just.

—Ostres! Tribu, sembleu tortugues amb una pota trencada —va queixar-se en Sa'ïd.

LA TRIBU DE CAMELOT

—Quina mosca et pica? —va dir en Miquel.

—Sí, a veure, què és això tan important que ens hauria d'haver fet córrer tant? —va demanar la Mireia.

En Saïd ens va mirar, com si tot d'una cregués que no mereixíem que ens ho expliqués, però al final ho va deixar anar:

—Tinc un nou misteri.

Ei!, allò sí que era una gran, gran notícia. Ens vam asseure al seu costat, sota una ombra, per mirar de no torrar-nos amb el sol que queia, i vam parar l'orella.

—Au, va, explica'ns-ho, que només queden deu minuts d'esbarjo —va pressionar-lo la Mireia.

—Es tracta de les bales ulls de gat.

—Les què? —va dir la Berta.

—Bales —va repetir l'Eli. I, després, amb una mica d'impaciència va explicar: — Saps? Aquelles boletes de vidre de colors que fem servir per jugar per terra...

La Berta la va aturar:

—Ja sé què són les bales. Us he vist a tu i a en Saïd jugar-hi un munt de vegades, però no tinc ni idea de què són les bales ull de gat.

—Doncs, unes bales de vidre transparents que, al centre, són de color groc i verd, i s'assemblen als ulls de gat. A més, a mi em donen molt bona sort —va explicar en Sa'ïd—. Però, últimament, he perdut unes quantes partides i se me les han quedades totes.

—Em sap greu per tu —va dir en Miquel—, però em pots explicar quin misteri hi ha en això?

—Doncs que he anat a quatre quioscs a comprar-ne i no n'he pogut trobar ni una.

Ens el vam quedar mirant amb la boca oberta. Allò no era un misteri! Allò era una bestiesa com una catedral!

—Rei, que t'has donat un cop al cap i per això estàs així? —va preguntar la Mireia.

—Potser té febre —vaig dir jo posant-li la mà al front.

—Carai, nano!, quina enganyifa. Em pensava que es tractava d'un enigma de debò, i ens surts amb aquest ciri trencat —va protestar en Miquel.

En Sa'ïd feia cara d'autèntica sorpresa.

De seguida l'Eli li va fer costat:

—Ep!, que no es trobin bales ulls de gat és una cosa terrible—va defensar-lo.

LA TRIBU DE CAMELOT

—Terrible per a vosaltres potser sí, però no pas misteriosa —vaig dir jo.

—És veritat —va afegir-hi la Berta—, pot ser que no en trobis perquè les hagin deixat de fabricar...

—O que els fabricants no les hagin servit quan tocava.

—I per què no mirem d'esbrinar-ne alguna

cosa més? —va suggerir l'Eli—.

Visitem altres quioscs i, si a cap no n'hi ha, potser sí que tenim un misteri a la vista.

La Berta, en Miquel, la Mireia i jo ens vam mirar amb escepticisme.

Uf! Allò no semblava pas un misteri, però...

SORTIR AMB UN CIRI TRENCAT

Sortir amb un ciri trencat és una expressió que s'usa per referir-se a una persona que, en una conversa, fa un comentari fora de lloc o basat en una mala informació o, també, que surt amb raons impertinents i que no vénen al cas. Aleshores es diu «sortir amb un estirabot».

—Va —vaig avisar—, aquesta tarda, a la sortida de l'escola, anem al quiosc del davant de casa meva.

—Al d'en Mordret? —va preguntar en Miquel amb uns ulls tan grossos que semblava un personatge manga.

Vaig fer un cop de cap per dir que sí i vaig afegir:

—Ja sé que en Mordret és més dolent que la tinya, però si hi anem plegats no ens farà res.

—Doncs, d'acord —va dir la Tribu.

A les cinc i cinc minuts la Tribu es va trobar davant la porta de l'escola. També hi era la Rosa, la meva cangur i del meu germà. Ens va fer hola des del costat de l'arbre on s'havia «aparcats». Així és com en diu ella, d'aturar-se en algun lloc amb la seva cadira de rodes.

Aleshores va aparèixer en Marc.

—Carai! Quina colla avui per anar cap a casa —va dir la Rosa.

—Veni a casa meva? —va demanar en Marc.

—No —va dir en Sa'ïd—, només fins al quiosc d'en Mordret per preguntar-li una cosa.

LA TRIBU DE CAMELOT

Jo el vaig fulminar amb la mirada perquè no continués donant més explicacions al meu germà petit. Es posa insuportable quan té massa informació i, aleshores, vol intervenir en els nostres afers.

En Sa'ïd va callar, però em sembla que no va ser pas gràcies a la meua mirada.

—Bé, doncs, tots i totes davant meu —va dir la Rosa posant en marxa la cadira—. No us vull perdre de vista. I tu, Marc, aquí al meu costat, a la dreta.

I així vam anar caminant fins a arribar a l'edifici on visc.

—Au, jo pujo amb en Marc —va dir la Rosa, fent-me l'ullet, perquè segur que pensava que en portàvem alguna de cap—. Fins ara, Carlota.

Quan la Tribu es va quedar sola, ens vam mirar entre nosaltres.

—Qui l'hi demana? —va dir l'Eli.

Ens vam girar a mirar la Berta. Sempre que cal preguntar alguna cosa a una persona gran, ho fem fer a ella. Com que té cara de no haver trencat mai cap plat, la gent gran se l'escolta amb interès.

—Ostres! Per què sempre em toca a mi?

ULLS DE GAT

—Va, ja ho faré jo —va dir la Mireia.

I es va acostar a en Mordret, seguida ben de la vora per la resta de la Tribu.

—Perdoni —va començar la Mireia. I li va sortir una veu una mica escanyada.

En Mordret va abocar mig cos per damunt del taulell del quiosc. Duia una samarreta imperi que encara feia més evidents els seus braços immensos i el terrible tatuatge en forma de serp. Es va treure el cigar de la boca i amb la seva veu més que desagradable va preguntar:

—Què vols?

—Cinc bales ulls de gat —va dir la Mireia, ara amb una veu molt més segura.

En Mordret es va rascar el nas, es va ficar de nou el cigar a la boca i va parlar entre dents, mentre jo em demanava com ho podia fer sense que li caigués.

—No en tinc —va dir—. Però en tinc d'altres.

I va començar a treure capsos blaves de sota el taulell, mentre anava enunciant:

—Bales d'aigua, que són les transparents del tot; boletes de llet, les blanques; les petroleres...

LA TRIBU DE CAMELOT

—No, no —el va interrompre en Saïd—, només ens interessen les bales ulls de gat.

—Doncs aquestes se m'han acabat.

—I no sap per què no en trobem enlloc? —va preguntar-li en Saïd, que estava tan impacient per saber què passava amb les bales, que s'havia oblidat de la por que ens fa en Mordret.

El quiosquer va fer una pipada molt llarga al cigar i després va treure tot de fum

pels narius. Semblava un drac! La Mireia, la que era més a la vora d'ell, va estossegar.

—Potser hi ha una senyora que vol fer la punyeta a les criatures. Ha, ha, ha! —va riure, el molt animal.

En Sa'ïd es va quedar amb la boca oberta. La resta de la Tribu ens vam quedar més aviat escagarrinats quan vam sentir la seva riallada perversa.

—La punyeta? Una senyora? —va dir en Sa'ïd.

—Doncs sí. Una senyora d'uns seixanta anys que me les va comprar totes.

—Potser les volia per als seus nêts i nêtes —va dir l'Eli, traient el cap de darrere de l'esquena d'en Miquel.

—I què més! —va saltar el quiosquer—. Segur que me les va comprar perquè les criatures no hi poguéssiu jugar. En tenia tot l'aire, de ser una punyetera. Ha, ha, ha!

En Mordret tenia un riure fosc i desagradable, que el sacsejava com si fos una bola de greix. La panxa li anava amunt i avall amb força.

—Au, toquem el dos —vaig dir. Ja estava ben tipa d'aguantar aquelles riallades poca-soltes.

LA TRIBU DE CAMELOT

Vam començar a caminar per allunyar-nos una mica del quiosc.

L'Eli i en Sa'ïd anaven capcots. Se'ls veia ben amoïnats.

—Sabeu què us dic? —va deixar anar tot d'una en Miquel—. Que potser en Sa'ïd té raó i això és un misteri.

—Doncs ens caldrà continuar investigant.

—Això mateix —va dir la Mireia—. Cadascun de nosaltres ho preguntarà al quiosc que tingui més a la vora de casa seva.

Jo vaig pensar que aniria a Avalon, l'illa màgica del parc, allí on els camps donen blat i els arbres fruits sense necessitat que ningú se n'ocupi. O sigui, el quiosc de lllaminadures del centre del carrusel. Al capdavant, havia d'anar-hi de totes totes, perquè, al parc on hi ha instal·lat el carrusel, acabaven de posar-hi les atraccions de la fira que duraria quinze dies, el temps de la festa major del barri. I li havia promès a en Marc que l'acompanyaria al túnel del terror.

